

Europeiska
unionens råd

Bryssel den 19 mars 2015
(OR. en)

7373/15

**Interinstitutionellt ärende:
2015/0065 (CNS)**

FISC 24

FÖRSLAG

---

från:	Jordi AYET PUIGARNAU, direktör, för Europeiska kommissionens generalsekreterare
inkom den:	19 mars 2015
till:	Uwe CORSEPIUS, generalsekreterare för Europeiska unionens råd
Komm. dok. nr:	COM(2015) 129 final
Ärende:	Förslag till RÅDETS DIREKTIV om upphävande av rådets direktiv 2003/48/EG

För delegationerna bifogas dokument – COM(2015) 129 final.

Bilaga: COM(2015) 129 final

EUROPEISKA
KOMMISSIONEN

Bryssel den 18.3.2015
COM(2015) 129 final

2015/0065 (CNS)

Förslag till

RÅDETS DIREKTIV

om upphävande av rådets direktiv 2003/48/EG

MOTIVERING

1. BAKGRUND TILL FÖRSLAGET

År 2003 antog rådet ett direktiv om beskattning av inkomster från sparande i form av räntebetalningar (nedan kallat *direktivet om skatt på sparande*). Detta direktiv hade två huvudsyften: att undvika snedvridningar i kapitalrörelserna och att möjliggöra en faktisk beskattning av räntebetalningar från betalningsombud som är etablerade i en medlemsstat till personer som har sitt hemvist i en annan medlemsstat. Direktivet om skatt på sparande underlättar denna typ av beskattning av räntebetalningar i enlighet med lagstiftningen i den medlemsstat där personen som erhåller räntebetalningen har sin hemvist, genom att begära ett automatiskt utbyte av information om räntebetalningarna som görs till dessa personer. Direktivets bestämmelser trädde i kraft den 1 juli 2005, utsträcktes till Bulgarien och Rumänien till följd av dessa länders anslutning den 1 januari 2007, samt till Kroatien som en följd av landets anslutning den 1 juli 2013.

Direktivet var ett resultat av ordförandeskapets slutsatser vid Europeiska rådets möte den 19–20 juni 2000, då medlemsstaterna kom överens om att, för att genomföra principen om alla medborgares skyldighet att betala skatt på sina ränteinkomster, utbyte av information ”på så bred basis som möjligt” ska vara EU:s slutgiltiga mål i enlighet med den internationella utvecklingen.

Direktivet, som antogs 2003, gällde personliga inkomster från sparande med ursprung i fordringar (antingen traditionella ränteinkomster eller kapitalvinster från skuldförbindelser) som utbetalas direkt eller genom kapitalfonder, eller ett annat intermediärt obeskattat företag. Direktivet införde bestämmelser om automatiskt utbyte av information om ränteinkomster som utbetalas av betalningsombud som är etablerade i en medlemsstat, till personer som har sitt hemvist i en annan medlemsstat. Samtliga medlemsstater utom Belgien, Luxemburg och Österrike införde omedelbart system för automatisk rapportering av information. Under en övergångsperiod tilläts Belgien, Luxemburg och Österrike att ta ut källskatt i stället för att lämna information: 15 % de första tre åren efter det att direktivet trätt i kraft (fram till den 30 juni 2008), 20 % under de följande tre åren (fram till 30 juni 2011) och därefter 35 % . Reglerna kräver att 75 % av intäkterna från källskatten överförs till den medlemsstat där investeraren är bosatt. Belgien beslöt att avbryta tillämpningen av den tillfälliga källskatten från och med den 1 januari 2010 och att utbyta information på samma sätt som övriga medlemsstater. Luxemburg förfar på samma sätt sedan den 1 januari 2015.

Likvärdiga åtgärder till dem i direktivet om skatt på sparande tillämpas sedan den 1 juli 2005 i fem europeiska länder utanför EU, inbegripet Schweiz, när det gäller intäkter från sparande som utbetalas där till EU-medborgare. Åtgärder som är identiska med direktivets har tillämpats från och med samma datum i tio territorier som är beroende eller associerade med medlemsstater i EU (tolv sedan de nederländska Antillerna upplöstes) via genomförande av bilaterala avtal som var och en av dessa jurisdiktioner undertecknade med varje medlemsstat. Sedan Saint-Barthélemy ändrade status har Frankrike beslutat att Saint-Barthélemy ska tillämpa både nuvarande och framtida bestämmelser i både direktivet om skatt på sparande och direktivet om administrativt samarbete.

Efter den första översynen av direktivet om skatt på sparande föreslog kommissionen i november 2008 ett antal ändringar i syfte att täppa till befintliga kryphål och att mer effektivt förhindra skatteundandragande. De föreslagna ändringarna skulle förbättra direktivet genom

att skärpa de åtgärder som ska säkerställa att ränteintäkter blir föremål för beskattning. Tillämpningsområdet för bestämmelserna om mellanliggande strukturer utvidgades därför. Förslaget utvidgade också direktivets tillämpningsområde till intäkter som härrör från instrument liknande skuldförbindelser, dvs. innovativa finansiella produkter och vissa livförsäkringsprodukter. Ändringarna antogs av rådet genom direktiv 2014/48/EU av den 24 mars 2014¹ (ned kallat *direktivet om skatt på sparande*). I artikel 2 i det direktivet föreskrivs att medlemsstaterna ska anta och offentliggöra de lagar, förordningar och andra författningar som är nödvändiga för att följa detta direktiv senast den 1 januari 2016. Medlemsstaterna ska tillämpa dessa bestämmelser från och med den 1 januari 2017.

Medan rådet uppmanades att formellt anta direktivet om ändring av direktivet om skatt på sparande, drog Europeiska rådets möte av den 21 mars 2014 slutsatsen att den globala standard som utvecklas av Organisationen för ekonomiskt samarbete och utveckling (OECD) ska vara den metod för automatiskt utbyte av upplysningar som EU kommer att tillämpa inom sina gränser. Europeiska rådet gjorde detta genom att anmoda rådet att säkerställa att, i och med antagandet i slutet av 2014 av en ändrad text för direktivet om administrativt samarbete, EU-rätten är helt anpassad till den nya globala standarden.

Kommissionen hade den 12 juni 2013 faktiskt föreslagit ändringar av direktiv 2011/16/EU om administrativt samarbete i fråga om beskattning. Huvudsyftet med förslaget var ett förse medlemsstaterna med en lämplig rättslig grund på EU-nivå för att genomföra den globala standarden om automatiskt utbyte av upplysningar (nedan kallad *den globala standarden*) som utarbetas av OECD. Tillämpningsområdet för det föreslagna ändringsdirektivet är mycket brett, eftersom det omfattar samtliga typer av finansiella produkter (med specifika undantag) som innehas direkt eller indirekt av personer eller av "icke-offentliga" företag. Detta ändringsdirektiv antogs den 9 december 2014 – rådets direktiv 2014/107/EU² (ändringsdirektiv om administrativt samarbete). I artikel 2 i det direktivet föreskrivs att medlemsstaterna ska anta och offentliggöra de lagar, förordningar och andra författningar som är nödvändiga för att följa detta direktiv senast den 31 december 2015. De ska tillämpa dessa bestämmelser från och med den 1 januari 2016 och inleda utbyte av information senast i september 2017. Österrike beviljades undantag enligt artikel 2.2 på grund av strukturella skillnader, och tillåts börja tillämpa direktivet upp till ett år senare än övriga medlemsstater. Vid tidpunkten för direktivets antagande förklarade Österrike att det inte avsåg att utnyttja undantaget fullt ut. Österrike kommer att inleda utbyte av upplysningar i september 2017 för ett begränsat antal konton (endast nya konton som öppnats under perioden 1 oktober 2016–31 december 2016) och samtidigt utnyttja undantaget för andra konton.

I den nya artikeln 8.3a sista stycket som införts genom ändringsdirektivet om administrativt samarbete anges klart att bestämmelserna i denna punkt (punkt 3 a) ska ha företräde framför det reviderade direktivet om skatt på sparande. Eftersom det finns en betydande överlappning mellan de två direktiven skulle det därför bara bli några få fall där det reviderade direktivet om skatt på sparande fortfarande skulle tillämpas.

Detta låga antal fall förekommer huvudsakligen av tre skäl. För det första fastställer ändringsdirektivet om administrativt samarbete rapporteringsskyldigheter för finansiella institutioner som utgör företag enligt definitionen i direktivet. Till skillnad från direktivet om skatt på sparande fastställer det därför inte rapporteringsskyldigheter för personer (t. ex.

¹ Rådets direktiv 2014/48/EU av den 24 mars 2014 om ändring av direktiv 2003/48/EG om beskattning av inkomster från sparande i form av räntebetalningar (EUT L 111, 15.4.2014, S. 50).

² Rådets direktiv 2014/107/EU av den 9 december 2014 om ändring av direktiv 2011/16/EU vad gäller obligatoriskt automatiskt utbyte av upplysningar i fråga om beskattning (EUT L 359, 16.12.2014, s. 1).

mäklare) som kan utbetala finansiella intäkter. För det andra finns vissa undantag i ändringsdirektivet om administrativt samarbete när det gäller vissa pensionsfonder, utfärdare av kreditkort, förmånsbeskattade reglerade konton och liknande finansiella institutioner och produkter som innebär en låg risk för skatteundandragande. För det tredje omfattar ansatsen att betala ombudet vid mottagandet i artikel 4.2 i direktivet om skatt på sparande också ränteintäkter som betalas av en jurisdiktion som inte deltar, genom en medlemsstats betalningsombud vid mottagande, genomlysningmetoden enligt artikel 2.3 samt förstärkt förfarande genom betalningsombud vid mottagande enligt artikel 4.2 i det ändrade direktivet om skatt på sparande, omfattar dessutom inkomster som utbetalats genom ”aktiva” icke-finansiella företag, i den utsträckning dessa är skattebefriade. Dessa övriga fall är ett resultat av små skillnader i ansats mellan direktivet om skatt på sparande och ändringsdirektivet om administrativt samarbete och särskilda undantag som de två direktiven omfattar. Utfallet av att dessa övriga fall som diskuteras här omfattas av EU-rätten eller ej, är marginellt när det gäller det övergripande tillämpningsområdet för ändringsdirektivet om administrativt samarbete. Den internationella tillämpningen av den globala standarden och den nära övervakningen av dess genomförande av OECD:s globala forum för transparens och informationsutbyte på skatteområdet kommer att minimera de risker som sammanhänger med dessa övriga fall.

Av detta följer att vinsten av att låta de två rättsliga instrumenten fungera parallellt skulle vara minimal. Även om den ovan nämnda undantagsbestämmelsen som avses i den nya artikeln 8.3a i ändringsdirektivet om administrativt samarbete kunde ha använts för att undvika rapportering enligt direktivet om skatt på sparande i de flesta fall, är samexistensen av två rättsliga instrument med ett i allt väsentligt jämförbart tillämpningsområde inte i överensstämmelse med bättre regleringsprinciper eller tydlighet och rättssäkerhet. Dessutom innebär två parallella rättsliga system två uppsättningar av snarlika men inte helt anpassade regelsystem för kundkännedom, förfaranden och rapportering – både när det gäller finansiella institutioner som rapporterar till behöriga myndigheter, och behöriga myndigheter som utbyter information sinsemellan. Kostnaden för detta skulle mer än väl uppväga vinsterna från den ytterligare täckning som ges av direktivet för skatt på sparande.

För att se till att det finns en enda tillämplig standard för automatiskt utbyte av upplysningar inom EU, och för att undvika situationer där två standarder tillämpas parallellt, bör direktivet om skatt på sparande upphävas.

För att inte några luckor i rapporteringen ska kvarstå måste upphävandet av direktivet om skatt på sparande vara väl samordnat med tidsplanen för tillämpning av ändringsdirektivet om administrativt samarbete, med särskild hänsyn tagen till den förlängda tidsplanen för tillämpning som Österrike beviljats.

Eftersom målet för detta förslag till direktiv, nämligen upphävandet av direktivet om skatt på sparande med de tillfälliga undantag som är nödvändiga för att skydda förvärvade rättigheter och ta hänsyn till det undantag som beviljats Österrike i enlighet med ändringsdirektivet om administrativt samarbete, inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna och därför, på grund av den enhetlighet och ändamålsenlighet som krävs, bättre kan uppnås på unionsnivå, får unionen vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i fördraget om Europeiska unionen. I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel går detta förslag till direktiv inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå detta mål.

2. RESULTAT AV SAMRÅD MED BERÖRDA PARTER OCH KONSEKVENSBEDÖMNINGAR

Europeiska rådets slutsatser av den 21 mars 2014 och Ekofinrådets förklaring av den 9 december 2014 påvisar klart att medlemsstaterna föredrar att ha en enda standard för automatiskt utbyte av upplysningar om finansiella intäkter. Denna standard har nu genomförts fullt ut genom ändringsdirektivet om administrativt samarbete.

I möten med kommissionens expertgrupp om skatt på inkomst från sparande betonade experterna vikten av ett system i vilket upplysningar rapporteras automatiskt för direkt beskattning. De förklarade att de parter som de representerar – finansiella institutioner och förmedlare i EU – önskar undvika dubbla rapporteringssystem. Expertgruppen rapporterade också att sektorn förbereder införande av nya eller anpassning av befintliga it-system för att förbereda rapportering enligt Foreign Account Tax Compliance (FATCA), och underströk behovet av framtida EU-lagstiftning om automatiskt utbyte av upplysningar om konton för finansiella transaktioner, som ska anpassas till OECD:s globala standard för automatiskt utbyte av information (som grundar sig på de regler om kundkännedom som utvecklats i FATCA) i syfte att minska efterlevnadskostnader och den administrativa bördan.

Som skisserats ovan kommer ett upphävande av direktivet om skatt på sparande att få en mycket marginell effekt, om alls någon, på ändamålsenligheten i ändringsdirektivet om administrativt samarbete, och är huvudsakligen en åtgärd för bättre lagstiftning. Följaktligen har ingen konsekvensbedömning gjorts.

3. FÖRSLAGETS RÄTTSLIGA ASPEKTER

Artikel 1 föreskriver direktivets upphävande. Den samordnar upphävandet med medlemsstaternas tillämpning av ändringsdirektivet om administrativt samarbete.

Artikel 1.1a och 1.1b omfattar de huvudsakliga förpliktelseerna gällande rapportering och utbyte av upplysningar i enlighet med artikel 4.2 och artiklarna 8 och 9 i direktivet om skatt på sparande.

Artikel 1.1a föreskriver att ekonomiska aktörer och de medlemsstater där de är etablerade ska rapportera och utbyta de upplysningar som har samlats in för 2015. Den informationen rör betalningsombud som är etablerade i andra medlemsstater enligt artikel 4.2 i direktivet om skatt på sparande, som ska rapporteras enligt samma tidsfrist som i artikel 9, ”inom sex månader efter beskattningsårets utgång”. Tidsfristens utgång är den 30 juni 2016 för flertalet medlemsstater, men den 5 oktober 2016 när det gäller Förenade kungariket. Den förlängda tillämpningen är därför anpassad för att omfatta även tidsfristen för Förenade kungariket. Tidsplanen är fortsatt öppen för uppföljning och rättelser även efter detta datum.

Artikel 1.1b föreskriver att ekonomiska aktörer och betalningsombud och de medlemsstater där de är etablerade, ska rapportera och utbyta information som insamlats för 2015, i enlighet med artikel 9 ”inom sex månader efter beskattningsårets utgång”, vilket är den 30 juni 2016 för flertalet medlemsstater, men den 5 oktober 2016 för Förenade kungariket. Den utvidgade tillämpningen är därför satt till den 5 oktober 2016 för att omfatta även tidsfristen för Förenade kungariket. Tidsplanen är fortsatt öppen för kompletterande information och nödvändiga rättelser även efter detta datum.

Artikel 1.2 innehåller särskilda bestämmelser som ska genomföras av Österrike.

Österrike kommer att tillämpa ändringsdirektivet om administrativt samarbete med en fördröjning som i de flesta fall kommer att vara ett år. Vid tiden för direktivets antagande den 9 december 2014 förband sig emellertid Österrike att utbyta information redan under 2017, dock endast för ett begränsat antal konton (endast nya konton som öppnats under perioden 1 oktober 2016–31 december 2016), medan undantaget kvarstår i andra avseenden. Österrike kommer därför i allmänhet att tillämpa direktivet om skatt på sparande i ytterligare ett år, utom för ett begränsat antal konton som kommer att rapporteras under 2017 enligt direktivet om administrativt samarbete. Till skillnad från Luxemburg har Österrike inte angivit att det kommer att tillämpa automatiskt utbyte av information enligt direktivet om skatt på sparande före utgången av övergångsperioden som anges i artikel 10. Det förväntas heller inte att villkoren för utgången av övergångsperioden kommer att vara uppfyllda den dag då Österrike börjar tillämpa ändringsdirektivet om administrativt samarbete. Därför förutsätts för tillämpningen av artikel 1.2 att Österrike fortsatt kommer att tillämpa källskatten övergångsvis enligt direktivet om skatt på sparande under 2016, med undantag för ett begränsat antal konton som kommer att rapporteras av Österrike under 2017 enligt ändringsdirektivet om administrativt samarbete.

Därför hänvisas i artikel 1.2a till Österrikes skyldigheter och betalningsombudens underliggande skyldigheter att överföra källskatten på räntebetalningar som uppburits under 2016, i enlighet med artikel 12 i direktivet om skatt på sparande.

Österrike måste också fullgöra sina skyldigheter vad gäller rapportering av sina ekonomiska aktörer enligt artikel 4.2 sista stycket i direktivet om skatt på sparande, i de fall där ett företag som erhåller räntebetalningar från dessa ekonomiska operatörer och enligt vad som anges i artikel 11.5 i samma direktiv formellt har godtagit att dess namn, adress och totalbeloppet på den ränta som har betalats till eller vars betalning har ombesörjts, meddelas i enlighet med artikel 4.2 sista stycket i det direktivet. Den relevanta bestämmelse som säkerställer detta är i artikel 1.2 b i detta förslag.

Om Österrike dessutom föreskriver förfarandet enligt artikel 13.1 a i direktivet om skatt på sparande, måste Österrikes skyldigheter och de underliggande skyldigheter som gäller för i Österrike etablerade betalningsombud för rapportering enligt kapitel II i direktivet om skatt på sparande också respekteras. Den relevanta bestämmelse som säkerställer detta är i artikel 1.2 c i detta förslag.

Samtliga skyldigheter som avses i artikel 1.2 bör uppfyllas inom sex månader efter beskattningsårets utgång i Österrike, dvs. den 30 juni 2017.

För det begränsade antal konton som är föremål för kundkännedom från och med den 1 oktober 2016 och som ska rapporteras under 2017 enligt direktivet om administrativt samarbete i dess ändrade lydelse ändringsdirektivet, tillfogas i artikel 1.3 ett undantag i den utvidgade tillämpningen av direktivet om skatt på sparande.

De 27 medlemsstater som kommer att tillämpa ändringsdirektivet om administrativt samarbete från och med den 1 januari 2016 måste fortsatt utfärda ett intyg till betalningsmottagare som har sitt skatterättsliga hemvist där, enligt artikel 13.2 i direktivet om skatt på sparande. Eftersom sista tillämpningsdag för detta intyg är den sista dag då Österrike skulle tillämpa källskatten enligt direktivet om skatt på sparande, har dagen fastställts till den 31 december 2016 i artikel 1.1 c i detta förslag. Eftersom Luxemburg kommer att tillämpa direktivet om skatt på sparande utan att ta ut källskatt från och med den 1 januari 2015, är

Österrike den enda medlemsstat som kommer att tillämpa källskatten enligt direktivet om skatt på sparande under 2015 och 2016.

Reglerna för undanröjande av varje form av dubbelbeskattning som kan uppstå till följd av tillämpningen av källskatt under en övergångsperiod enligt direktivet om skatt på sparande skulle behöva utsträckas utöver tillämpningsdatum för ändringsdirektivet om administrativt samarbete. Inom ramen för de nationella reglerna i den enskilda medlemsstat som ska bevilja avräkning eller återbetalning i enlighet med artikel 14 i direktivet om skatt på sparande, skulle tillämpningen av denna bestämmelse behöva utsträckas väl utöver den dag då källskatten börjar tillämpas, vilket är den 31 december 2016 för källskatt som tas ut i Österrike (se artikel 1.1 d i detta förslag). Detta är en övergångsåtgärd som skyddar betalningsmottagares rättigheter enligt artikel 14 i direktivet om skatt på sparande när det gäller deras skatterättsliga hemvist.

Enligt artikel 2 ska direktivet träda i kraft den tjugonde dagen efter det att det har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Artikel 3 anger att direktivet riktar sig till medlemsstaterna.

4. BUDGETKONSEKVENSER

Förslaget påverkar inte budgeten.

Förslag till

RÅDETS DIREKTIV

om upphävande av rådets direktiv 2003/48/EG

EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DETTA DIREKTIV,
med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artikel 115,
med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,
efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de nationella parlamenten,
med beaktande av Europaparlamentets yttrande,
med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs yttrande,
i enlighet med ett särskilt lagstiftningsförfarande, och
av följande skäl:

- (1) Med utgångspunkt i den enighet som nåddes vid Europeiska rådets möte den 20 juni 2000 om att utbyte av relevant information i skattehänseende bör ske på bredast möjliga sätt, har rådets direktiv 2003/48/EG³ tillämpats i medlemsstaterna sedan den 1 juli 2005 för att möjliggöra att inkomster från sparande i form av räntebetalningar i en medlemsstat till faktiska betalningsmottagare som är fysiska personer med hemvist i en annan medlemsstat, faktiskt beskattas i enlighet med lagstiftningen i den sistnämnda staten, vilket undanröjer snedvridningar i kapitalrörelserna mellan medlemsstaterna som är oförenliga med den inre marknaden.
- (2) Den världsomfattande aspekten på de utmaningar som gränsöverskridande skattebedrägerier och skatteundandragande ger upphov till oro globalt och inom unionen. Icke rapporterade och obeskattade inkomster leder till att de nationella skatteintäkterna minskar avsevärt. Europeiska rådet av den 22 maj 2013 välkomnade de pågående insatserna inom G8, G20 och Organisationen för ekonomiskt samarbete och utveckling (OECD) för att utveckla en global standard .
- (3) Direktiv 2011/16/EU⁴ föreskriver obligatoriskt automatiskt utbyte av viss information mellan medlemsstaterna och en stegvis utvidgning av dess tillämpningsområde till nya kategorier av inkomst och kapital, i syfte att bekämpa gränsöverskridande skattebedrägeri och skatteundandragande.

---

³ Rådets direktiv 2003/48/EG av den 3 juni 2003 om beskattning av inkomster från sparande i form av räntebetalningar (EUT L 157, 26.6.2003, s. 38).

⁴ Rådets direktiv 2011/16/EU av den 15 februari 2011 om administrativt samarbete i fråga om beskattning och om upphävande av direktiv 77/799/EEG (EUT L 64, 11.3.2011, s. 1).

- (4) Den 9 december 2014 antog rådet direktiv 2014/107/EU⁵ om ändring av direktiv 2011/16/EU som utvidgade det automatiska utbytet av information till hela inkomstskalan i enlighet med den globala standard som offentliggjordes av OECD-rådet i juli 2014 och som säkerställde en enhetlig, konsekvent och övergripande unionsomfattande strategi för automatiskt utbyte av upplysningar om finansiella konton på den inre marknaden.
- (5) Direktiv 2014/107/EU har allmänt sett ett bredare tillämpningsområde än direktiv 2003/48/EG och föreskriver att direktiv 2014/107/EU har företräde där direktiven överlappar. Det finns fortfarande vissa fall där endast direktiv 2003/48/EG annars skulle tillämpas. Dessa fall är ett resultat av små skillnader i ansats mellan de två direktiven och av olika särskilda undantag. I de begränsade fall där tillämpningsområdet för direktiv 2003/48/EG ligger utanför tillämpningsområdet för direktiv 2014/107/EU skulle relevanta bestämmelser i direktiv 2003/48/EG fortfarande tillämpas, vilket skulle resultera i dubbla rapporteringsstandarder inom unionen. De små vinsterna av upprätthållandet av sådan dubbel rapportering skulle uppsägas av kostnaderna.
- (6) Den 21 mars 2014 anmodade Europeiska rådet Europeiska unionens råd att säkerställa att den relevanta unionsrätten är helt anpassad till den enda globala standarden för automatiskt utbyte av information som framtagits av OECD. Vid antagandet av direktiv 2014/107/EU anmodade dessutom rådet kommissionen att lägga fram ett förslag till upphävande av direktiv 2003/48/EG och att samordna upphävandet av det direktivet med det tillämpningsdatum som fastställs i artikel 2 i direktiv 2014/107/EU med vederbörlig hänsyn tagen till undantaget som där föreskrivs för Österrike. Direktiv 2003/48/EG bör därför fortsatt tillämpas i Österrikes fall under en ytterligare period av ett år. Mot bakgrund av rådets ståndpunkt skulle det vara nödvändigt att upphäva direktiv 2003/48/EG för att undvika kravet på dubbel rapportering och för att minska kostnaderna både för skattemyndigheter och ekonomiska aktörer.
- (7) Enligt artikel 2 i direktiv 2014/48/EU⁶ om ändring av direktiv 2003/48/EG ska medlemsstaterna senast den 1 januari 2016 anta och offentliggöra de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa det direktivet. Medlemsstaterna ska tillämpa dessa bestämmelser från och med den 1 januari 2017. I och med upphävandet av direktiv 2003/48/EG behöver direktiv 2014/48/EU inte längre införlivas med nationell lagstiftning.
- (8) För att säkerställa att den automatiska rapporteringen av information om finansiella konton kan fortsätta utan avbrott, bör upphävandet av direktiv 2003/48/EG träda i kraft samma dag som det tillämpningsdatum som fastställts i artikel 2 i direktiv 2014/107/EU.
- (9) Utan hinder av upphävandet av direktiv 2003/48/EG bör de upplysningar som insamlats av betalningsombud, ekonomiska aktörer och medlemsstater fram till dagen för upphävandet behandlas och överföras som planerats från början och skyldigheter som uppstod före detta datum bör fullgöras.

---

⁵ Rådets direktiv 2014/107/EU av den 9 december 2014 om ändring av direktiv 2011/16/EU vad gäller obligatoriskt automatiskt utbyte av upplysningar i fråga om beskattning (EUT L 359, 16.12.2014, s. 1).

⁶ Rådets direktiv 2014/48/EU av den 24 mars 2014 om ändring av direktiv 2003/48/EG om beskattning av inkomster från sparande i form av räntebetalningar (EUT L 111, 15.4.2014, s. 50).

- (10) I fråga om källskatten som tagits ut under den övergångsperiod som anges i artikel 10 i direktiv 2003/48/EG, och för att skydda betalningsmottagarnas förvärvade rättigheter, bör medlemsstaterna fortsatt bevilja kredit eller återbetalning som avsett från början och utfärda intyg på begäran, vilket bör ge betalningsmottagarna möjlighet att se till att källskatt inte tas ut.
- (11) Det bör beaktas att Österrike, med hänsyn till befintliga strukturella skillnader, har beviljats ett undantag enligt artikel 2.2 i direktiv 2014/107/EU med en fördröjning på högst ett år. Vid tidpunkten för direktivets antagande förklarade Österrike att det inte avsåg att utnyttja undantaget fullt ut. Österrike kommer istället att utbyta information från och med september 2017, dock endast för ett begränsat antal konton, medan undantaget kvarstår i övriga avseenden. Därför bör särskilda åtgärder vidtas för att säkerställa att Österrike och de betalningsombud och ekonomiska aktörer som är etablerade i landet fortsatt tillämpar bestämmelserna i direktiv 2003/48/EG under undantagsperioden, utom för de konton som kommit att omfattas av direktiv 2014/107/EU om ändring av direktiv 2011/16/EU.
- (12) Detta direktiv står i överensstämmelse med de grundläggande rättigheter och principer som erkänns särskilt i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, inbegripet rätten till skydd av personuppgifter, och ingenting i detta direktiv ska inskränka eller avskaffa dessa rättigheter.
- (13) Eftersom målet för detta förslag till direktiv, nämligen upphävandet av direktiv 2003/48/EU med de tillfälliga undantag som är nödvändiga för att skydda förvärvade rättigheter och ta hänsyn till det undantag som beviljats Österrike i enlighet med direktiv 2014/107/EU, inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna och därför, på grund av den enhetlighet och ändamålsenlighet som krävs, bättre kan uppnås på unionsnivå, får unionen vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i fördraget om Europeiska unionen. I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel går detta förslag till direktiv inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå detta mål.
- (14) Direktiv 2003/48/EG bör därför upphöra att gälla.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

1. Direktiv 2003/48/EG ska upphöra att gälla den 1 januari 2016.

Följande skyldigheter under direktiv 2003/48/EG, ändrat genom direktiv 2006/98/EG⁷, ska fortsätta att gälla:

- a) Medlemsstaternas och de därstädes etablerade ekonomiska aktörernas skyldigheter i direktiv 2003/48/EG artikel 4.2 andra stycket ska fortsätta att gälla till och med den 5 oktober 2016 eller till dess att dessa skyldigheter har uppfyllts.

---

⁷ Rådets direktiv 2006/98/EG av den 20 november 2006 om anpassning av vissa direktiv rörande beskattning, med anledning av Bulgariens och Rumäniens anslutning (EUT L 363, 20.12.2006, s. 129).

- b) Betalningsombudens skyldigheter enligt artikel 8 och betalningsombudens medlemsstaters skyldigheter enligt artikel 9 ska fortsätta att gälla till och med den 5 oktober eller till dess att dessa skyldigheter har uppfyllts.
- c) De skyldigheter som medlemsstaten som är skatterättsligt hemvist har i skattehänseende gentemot betalningsmottagarna enligt artikel 13.2 ska fortsätta att gälla till och med den 31 december 2016.
- d) De skyldigheter som medlemsstaten som är skatterättsligt hemvist har i skattehänseende gentemot betalningsmottagarna enligt artikel 14 vad gäller källskatt som tagits ut under 2016 och föregående år, ska fortsätta att gälla till dess att dessa skyldigheter har uppfyllts.
2. Utan hinder av punkt 1 i denna artikel ska direktiv 2003/48/EG, ändrat genom direktiv 2006/98/EG, fortsätta att gälla i sin helhet med avseende på Österrike till och med den 31 december 2016, med undantag för följande:
- a) Österrikes skyldigheter och betalningsombudens och de ekonomiska aktörernas underliggande skyldigheter enligt artikel 12 ska fortsätta att gälla till och med den 30 juni 2017 eller till dess att dessa skyldigheter har uppfyllts.
- b) Österrikes och de ekonomiska aktörernas skyldigheter i direktiv 2003/48/EG enligt artikel 4.2 andra stycket ska fortsätta att gälla till och med den 30 juni 2017 eller till dess att dessa skyldigheter har uppfyllts.
- c) Österrikes skyldigheter och betalningsombudens underliggande skyldigheter som uppstår direkt eller indirekt från de förfaranden som avses i artikel 13 som ska fortsätta att gälla till och med den 30 juni 2017, eller till dess att dessa skyldigheter har uppfyllts.
3. Utan hinder av punkt 2 i denna artikel ska direktiv 2003/48/EG, ändrat genom direktiv 2006/98/EG, inte gälla efter den 1 oktober 2016 för räntebetalningar med avseende på konton för vilka rapportering och åtgärder för kundkännedom i bilagorna I och II till direktiv 2011/16/EU har uppfyllts och för vilka Österrike genom automatiskt utbyte har lämnat de upplysningar som avses i artikel 8.3 a i direktiv 2011/16/EU inom den tidsfrist som fastställts i artikel 8.6 b i direktiv 2011/16/EU.

Artikel 2

Detta direktiv träder i kraft den tjugonde dagen efter det att det har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Artikel 3

Detta direktiv riktar sig till medlemsstaterna.

Utfärdat i Bryssel den

På rådets vägnar
Ordförande